

Svend Erik Hovmand (V):

Det er mig en glæde som ordfører for forslagsstillerne at kunne konstatere et flertal bag dette forslag. Det er glædeligt først og fremmest af hensyn til de to hospitaler og deres nuværende og kommende patienter. Men det er naturligvis også glædeligt, at så mange partier på tværs af deres indbyrdes forskellighed alligevel har kunnet samles om ikke bare i fællesskab at fremsætte, men nu også at gennemføre et beslutningsforslag, der forhindrer regeringen i at underskrive en hospitalsplan, som truer de to hospitalers fremtid.

Når det overhovedet har kunnet lade sig gøre at samle dette flertal af så mange partier, skyldes det naturligvis ikke mindst den entusiasme, det engagement, der har været udvist fra alle sider, som har haft eller har med de to hospitaler at gøre, en holdning, som også har præget store dele af landets befolkning, hvilket både underskriftindsamlinger og opinionsundersøgelser har vist.

Men den væsentligste årsag er givetvis det brede politiske ønske, der er i denne sal, om at bevare disse to mindre, private hospitaler med deres beundringsværdige historiske, faglige, økonomiske og ikke mindst uddannelsesmæssige baggrund, bevare dem som et værdifuldt supplement eller alternativ i hospitalsverdenen.

Det skulle såmænd ikke undre mig, om også medlemmer af de to partier, hvis ordførere indtil nu har tilkendegivet, at de vil undlade at stemme, vil rejse sig sammen med os andre om lidt og stemmer for, når det kommer til stykket. Jeg er i al fald overbevist om, at f. eks. hr. Albertsen gennem sit arbejde som formand for socialudvalget på Frederiksberg har stor respekt for den indsats, der udføres på Diakonissestiftelsen.

Nogle har fremført, at en vedtagelse af dette forslag skulle være i modstrid med de synspunkter, som bl.a. vi i venstre altid forfægter med hensyn til det lokale selvstyre. Jeg skal da ikke ved denne lejlighed skjule, at vi til det allersidste havde håbet, at vi kunne have undgået overhovedet at beskæftige os med denne sag. Men da vi for et halvt års tid siden så, hvor det bar hen, fremsatte vi forslaget i stille forventning om hermed at have givet de lokale myndigheder et tilstrækkeligt vink om, at det altså fra folketingets

side blev betragtet som vigtigt, at man levede op til intentionerne i den grovskitse, som de lokale myndigheder selv har været med til at vedtage – en grovskitse, som indenrigsministeren også ved førstebehandlingen af dette forslag sagde at han forventede parterne ville leve op til.

Vi ventede, vi håbede til det sidste. Men efter at vi erfarede om de initiativer, som fandt sted, og de aftaler, som blev truffet i de forløbne måneder, og som jeg har forstået at indenrigsministeren har været holdt underrettet om, måtte vi naturligvis realisere denne folketingsbeslutning. Men læg vel mærke til, at det først sker her i ellefte time inden tingets sommerferie, efter at vi i 6 måneder har givet selvstyret alle chancer for at leve op til de forpligtelser, man pålagde sig selv, da man vedtog grovskitsen i 1979 – en beslutning, der i øvrigt så sent som kort før jul blev fastholdt af hovedstadsrådet.

Jeg skal herefter vende mig til en detalje i udvalgsarbejdet. I et notat af 7. april 1981 hævder sundhedsstyrelsen, at selv en nedlæggelse af f. eks. den gynækologiske afdeling på Sankt Lukas Stiftelsen vil være i overensstemmelse med grovskitsen. Det fremgår imidlertid ikke af grovskitsens tekst med ét eneste ord. Styrelsen hævder også, at begge hospitaler sagtens kan fungere videre med de yderligere reduktioner, der lægges op til efter de seneste forhandlinger, hvilket meget klart bestrides fra begge hospitalers side. Jo, siger man, man kan måske nok leve videre et stykke tid, men aldrig overleve.

Dette giver mig anledning til en bemærkning om sundhedsstyrelsen, en bemærkning, som skyldes det omtalte notat, styrelsen har udarbejdet, og som jeg derfor håber vil blive hørt – eller i al fald læst – af den, der har udarbejdet notatet, og den, der har det egentlige ansvar. Selv om en og anden med rette vil kunne hævde, at jeg ikke er uhildet i min vurdering af dette notat på grund af min stilling i selve sagen, og selv om man med lige så stor ret vil kunne hævde, at min vurdering er ukvalificeret, fordi jeg ikke er læge, så vil jeg alligevel tillade mig at sige, at dette notat ikke er klædeligt for sundhedsstyrelsen. For mig har sundhedsstyrelsen gennem tiderne altid stået for det saglige, det neutrale, det upolitiske og noget af det mest kvalificerede i vores hjemlige sundhedsdebat. Jeg bliver desværre nødsaget til at sige ganske stilfær-